

قَالَ هَلْ أَمْنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمِنْتُكُمْ عَلَى أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا
وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٦٤﴾

64 Babaları:

“- Benim, onu size emanet etmem mümkün mü? Ya daha önce, size emanet ettiğimde kardeşinin başına gelenlere benzer şeyler başına gelirse? Allah en hayırlı koruyucudur. O merhamet edenlerin en merhametlisidir” dedi.

وَلَمَّا فَتَحُوا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا نَبْغِي
هَذِهِ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا وَنَزِدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ
ذَلِكَ كَيْلُ يَسِيرٍ ﴿٦٥﴾

65 Yüklerini, denklerini çözüp açtıklarında ödedikleri paraların geri verildiğini gördüler.

“- Ey babamız, daha ne istiyoruz. İşte sermayemiz bize geri verilmiş. Onunla ailemize yine yiyecek getiririz. Kardeşimizi koruruz. Bir deve yükü de fazla alırız. Zaten bu sefer çok az bir zahire aldık” dediler.

قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ مَعَكُمْ حَتَّى تُؤْتُوا مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ لَتَأْتُنَّنِي بِهِ إِلَّا أَنْ يُحَاطَ
بِكُمْ فَلَمَّا أَتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٦﴾

66 Babaları:

“- Hepiniz kuşatılıp, çaresiz kalmadıkça, onu mutlaka bana getireceğinize dair Allah adına bir söz, bir yemin vermedikçe, onu asla sizinle göndermem” dedi. Onlar da, Allah’a and içerek babalarına söz verince, babaları:

“- Bu söylediklerimizi denetleyen, kaydeden, hesabını soracak, şahitlik edecek olan Allah’tır” dedi.

وَقَالَ يَا بَنِيَّ لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ
وَمَا أَغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ
وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٧﴾

67 Onlara:

“- Oğullarım, şehre hepiniz bir kapıdan girmeyin. Aynı kapılardan girin. Size Allah’tan gelecek hiçbir şeyi engelleyemem. Hükümranlık ve icraat yalnız Allah’a aittir. O’na dayanıp güvendim, işlerimi O’na havale ettim. Bütün tevekkül sahipleri O’na, sadece O’na dayanıp güvensinler” dedi.

وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُمْ مَا كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ
إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسٍ يَعْقُوبَ قَضِيهَا وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِمَا عَلَّمْنَاهُ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٨﴾

68 Babalarının kendilerine emrettiği yerlerden şehre girdiklerinde, bu tedbir Allah’tan gelecek hiçbir şeyi engelleyemezdi. Sadece Yâkup, oğullarının sağsalim şehre varmalarıyla ilgili gönlündeki bir dileği yerine getirdi. Şüphesiz o ilim sahibiydi. Çünkü ona ilmi biz öğretmiştik. Fakat insanların çoğu bilmez.

وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ أَوَى إِلَيْهِ أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ
فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٩﴾

★ 69 Yûsuf’un huzuruna vardıklarında ötekilerin dalgınlıklarından istifade kardeşini kucakladı. Ve gizlice:

“- Ben senin kardeşimim. Onların yapmaya devam ettikleri şeylere üzülme” dedi.